

1 Wat is een offer?

In dit hoofdstuk wensen we eenvoudig te beginnen. Het gaat dan allereerst over de vraag wat een offer is. Vervolgens behandelen we de vraag welk oogmerk het offeren heeft.

Het offer

Het Hebreeuwse woord voor 'offer' is *korban*. Dit woord betekent: 'naderen', 'naderbij komen' of 'naderbij gebracht worden'. In de betekenis van dat woord kunnen we al zien wat het doel is van een offer. Eigenlijk zouden we kunnen zeggen: door een offer wordt toenadering gezocht. Dus in het Hebreeuwse woord ligt al een diepe betekenis. Door de offers zoekt de mens de toenadering weer tot God.

Als we in het vervolg zullen zien dat de Heere Zelf deze offerdienst heeft ingesteld, wordt het wonder nog groter. De mens kan niet meer tot God naderen, maar langs de weg van de offers is er weer toenadering mogelijk. De grote God van hemel en aarde overbrugt door de offerdienst de kloof met Zijn verbondsvolk Israël, hoewel we moeten beseffen dat de offerdienst een afschaduwing is van de verzoenende arbeid van Christus. Door de aardse offers kan nooit meer de gerechtigheid, om voor God te bestaan, worden aangebracht. Dit kan alleen door de gerechtigheid van de Middelaar Gods en der mensen. Jezus Christus alleen schenkt de verzoening en gemeenschap met God.

Een offer is nu datgene wat we voor *iemand* of voor *iets* over hebben. Er kunnen verschillende offers gebracht worden, met een onderscheiden betekenis. In de oorlog brachten velen een offer door hun leven te geven voor de vrijheid van anderen. Een offer uit liefde voor het vaderland. Als we het

over de Bijbelse offers hebben, dan betekent het: een gave aan God. Een gave zonder bijbedoeling. Een offer brengen we niet om meer terug te krijgen dan we gegeven hebben. Als dat het oogmerk zou zijn, dan is het geen offer. Dan zal de Heere het ook niet aanzien en aannemen als een offer. We weten dat een offer dat niet met een oprecht hart is gegeven, voor de Heere een gruwel is. 'Het offer der goddelozen is een gruwel; hoeveel te meer als zij het met een schandelijk voornemen brengen!' (Spr. 21:27).

In Handelingen 5 staat daarvan een voorbeeld opgetekend. We lezen daar van Ananias en Saffira. Zij doen voorkomen alsof ze alles overhebben voor de Heere, maar liegen over de opbrengst van hun land. Zij houden een deel voor zichzelf en hebben de mensen niet gelogen, maar Gode.

Vraagt de Heere dan van ons dat we alles afstaan? Nee, maar Hij vraagt wel een eerlijk en oprecht hart.

Aangename offers

Wat zijn dan wel offers die aangenaam zijn in Gods ogen? Dat horen we in Psalm 51:19: 'De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten.' Onze begeerte zou wel moeten zijn om dat offer te kennen. Dat wij iets zouden weten van het oprechte en diepe berouw over onze zonden. Het wenen vanwege het bedreven kwaad tegen een goeddoend God. Onze ogen zouden moeten zijn als een springader van tranen, om bij dagen en nachten te wenen over de breuk die is geslagen tussen God en onze ziel. En daaruit voortvloeiend, een hartelijk verlangen en zuchten naar verzoening met God. Als wij dat door genade mogen leren kennen, zal dat een aangenaam offer zijn dat God niet zal verachten.

Afgezonderd

Het offer bestaat hierin, dat iemand iets van zijn bezit afzonderd als een gave voor de Heere. En dit afgezonderde wordt dan op een plechtige wijze opgedragen aan God. Het is een uitwendig teken van de inwendige godsdienst. Deze gaven die worden afgezonderd voor de Heere, worden genomen van *levende* of van *levenloze* bezittingen.

De *levende* bezittingen mogen geen mensenoffers zijn. Mensenoffers heeft de Heere nadrukkelijk verboden in Zijn Woord. We kunnen dat lezen in Deuteronomium: ‘Onder u zal niet gevonden worden, die zijn zoon of dochter door het vuur doet doorgaan’ (Deut. 18:10a). Alleen offers van het vee zijn toegestaan – en dan ook alleen van het vee dat God rein verklaard heeft. Van het viervoetige gedierte: ossen, koeien, kalveren, schapen, rammen, lammeren, geiten en bokken. En van het gevogelte: duiven en tortelduiven. Van de *levenloze* bezittingen mag alleen van het gewas van het veld geofferd worden: de garven en broden der eerstelingen van het geoogste graan, meelbloem, olie en wijn.

Een offer in de Bijbelse zin is dus een afgezonderde gave voor de Heere, waarbij een onderscheid gemaakt wordt tussen de *levende*, bloedige offers en de *levenloze*, onbloedige offers.

Het oogmerk van het offeren

Het oogmerk van het offeren kent twee aspecten. In de eerste plaats dient het offeren om een gunst van God te verkrijgen. De mens heeft gezondigd en Gods gramschap over zich gehaald en daardoor heeft hij zich Zijn gunst onwaardig gemaakt. Het offer dient dan om verzoening te mogen verkrijgen. Het tweede oogmerk is om met het offeren de Heere dankbaarheid te bewijzen. Als de Heere een rijke oogst heeft

gegeven, erkent het volk de Heere daarvoor. Een deel van de oogst wordt dan afgestaan aan de Gever van alle goed, als uiting van dank.

Wat is het nodig dat wij gaan leren dat we zonder offer niet tot God kunnen naderen. Buiten Christus is God een verteerend vuur en een eeuwige gloed bij Wie niemand wonen kan. Hebben we nu geleerd dat onze offers niet meedoen in het zalig worden? Het enige Offer, Jezus Christus, de Rechtvaardige, is de Weg om weer met God verzoend te worden. Hij is de Weg tot in het binnenste heiligdom. Door Hem kunnen zondaren, gewassen in Zijn bloed, weer naderen voor Gods ogen. De dichter zingt ervan in de berijmde Psalm 42:1:

*'t Hijgend hert, der jacht ontkomen,
Schreeuwt niet sterker naar 't genot
Van de frisse waterstromen,
Dan mijn ziel verlangt naar God.
Ja, mijn ziel dorst naar den HEER';
God des levens, ach, wanneer
Zal ik naad'ren voor Uw ogen;
In Uw huis Uw Naam verhogen?*

Dat we nu allen eens de ware betekenis van het woord 'offer' zouden mogen gaan leren: naderen, nabij komen of nabij gebracht worden. En dat door het bloed van het Lam.